

עמ"ת 47918/02/15 - מחמוד עבסיה נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בנצרת

עמ"ת 47918-02-15 עבסיה נ' תביעות צפת

בפני כב' השופט יונתן אברהם
העורר מחמוד עבסיה
ע"י ב"כ עו"ד סעיד חדאד
נגד
המשיבה מדינת ישראל

החלטה

כנגד העורר הוגש כתב אישום מתוקן ביום 16/02/15 המייחס לו עבירות של:

1. גניבת בקר לפי סעיף 384 א (א)(2) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "**החוק**") בצירוף סעיף 29 לחוק.
2. קשירת קשר לעשות פשע לפי סעיף 499 (א) (1) לחוק.
3. שיבוש מהלכי משפט לפי סעיף 244 לחוק.
4. תקיפת שוטר בעת מילוי תפקידו לפי סעיף 273 לחוק העונשין.

בכתב האישום נטען כי בין התאריכים 14-15/01/15 העורר, יחד עם אחר (להלן: "**והיב**"), קשרו קשר לפשע, היינו לגנוב עגלות בקר.

והיב, לצורך הקשר, התקשר מספר פעמים לעורר וביקש ממנו להגיע עם רכבו ועם עגלה נגררת לאזור מושב אלמגור ואכן ב- 15/01/15 בשעה 10.30 הגיע לשם העורר עם רכבו והעגלה הנ"ל, השניים נכנסו לשטח מרעה וגנבו 6 עגלות מקנה המשמשות לפרנסתם של שני חקלאיים שהינם המתלוננים.

בהמשך נהג העורר את רכבו והגרור למכלאת בקר סמוך לביתו בואדי חמאם.

כמו כן ביום 27/01/15 בסמוך לצומת עיילבון, נעצר העורר כשהוא ברכבו ומסיע את העגלות הגנובות.

לאחר שנעצר, הוא התקשר אל והיב ועדכן אותו לגבי המעצר.

עמוד 1

בסעיף 6 לכתב האישום, תואר כי העורר (המכונה בכתב האישום המתוקן "הנאשם"), הגיע למקום המעצר, ניגש לדלת הגרור ומשביקש השוטר לברר מה פשר מעשיו שם, הוא תקף את השוטר בכך שדחף אותו והדפו לאחור, כמו כן שיבש את מהלכי המשפט באופן שפתח את דלת הגרור ושחרר את העגלות הגנובות לחופשי בכוונה (כבר בשלב זה אומר כי התיאור הנ"ל אינו הולם את דו"ח הפעולה של השוטר עמיחי מזוז מיום 27/01/15, לפיו "הגיע אדם לא מתוך הרכב ופתח את דלת העגלה שבה היו העגלים ודחף את השוטר ...").

עניינו של העורר נדון בבית משפט קמא במסגרת בקשה למעצרו עד תום ההליכים ולאחר מספר דיונים, לרבות ערר בבית המשפט המחוזי, ביקשה המשיבה להורות על מעצר בית מלא של העורר בביתו במהלך כל היממה, תוך קביעת תנאים.

ב"כ העורר טען בבית משפט קמא כי לא נתקיימה עילת מעצר בעניינו של העורר וביקש לשחררו.

בסופו של יום קבע בית משפט קמא כי ממכלול הנסיבות העולות בחומר החקירה, מתקיימות עילות מעצר של מסוכנות (על אף שמדובר בעבירת רכוש) וכן עילה של חשש לשיבוש מהלכי המשפט ומשום כך קיבל את בקשת מעצר הבית והורה על מעצר בית של העורר במהלך כל היממה, זאת עד תום ההליכים נגדו.

מכאן הערר שבפניי, כאשר ב"כ העורר טוען את שטען בפני בית משפט קמא, היינו, כי לא נתקיימה עילת מעצר בעניינו של העורר בשל כך שמדובר בעבירת רכוש ולא נתקיימו התנאים המחמירים אותם קבעה הפסיקה כנחוצים, על מנת שעבירת רכוש תקים עילת מעצר עד תום ההליכים.

כן טען כי החקירה הסתיימה ואין עוד חשש לשיבוש מהלכי החקירה או מהלכי המשפט, שכן, העורר מסר במטרה גרסה מפורטת באשר לחלקיו בפרשה הנ"ל ולפי גרסתו הוא לא השתתף כלל בביצוע העבירות, אלא רכש מוהיב הנ"ל עגלות בתמורה כספית.

נטען כי העורר מסר בגרסתו כי נסע לאזור מושב אלמגור למקום בו עובד והיב אצל חקלאי בשם בוכריס, שם מסר לו והיב את העגלות לאחר ששילם עבורן, הוא הסיע אותן לביתו בואדי חמאם, זאת ביום 15/01/15. לאחר מכן התברר לו כי מספרי הזיהוי של העגלות טושטשו והוא חשד כי מדובר בעגלות גנובות, על כן העביר אותן למכלאה בביתו של והיב בואדי חמאם.

כמו כן טען כי ביום בו נתפס עם העגלות, הוא הסיע אותן לפי בקשת והיב מביתו של והיב, לאחר שוהיב העמיס לו אותן וזאת לכפר כנא. בדרכו נתפס על ידי השוטרים.

עוד טען ב"כ העורר כי מדובר בעורר שאין לו עבר פלילי כלל ועל כן לא מתקיימת עילת מעצר בעניינו.

כמו כן טען כי משהעמידה המשיבה לדין את והיב בטענה כי הוא זה שגנב את העגלות ודחתה את הכחשתו להיותו מעורב בפרשה, הרי קיים השתק שיפוטי ואין היא יכולה לייחס את אותן עובדות לעורר.

מנגד טענה ב"כ המשיבה כי החלטת בית משפט קמא מבוססת על חומר חקירה ומנומקת ואין להתערב בה. היא טענה כי עמדת המדינה היא כי והיב והעורר ביצעו את העבירות בצוותא ואין המדינה מייחסת את העבירות רק לוהיב.

כן טענה כי העורר מסר מספר גרסאות בחקירה וגרסתו המפורטת הייתה האחרונה שבהן ורק לאחר שעומת עם ראיות נוספות שהושגו בהתפתחות החקירה.

כמו כן טענה כי העורר ניסה לשבש את החקירה, שעה שמסר למשטרה כי בין שיחו הטלפוני לא היה והיב, אלא אדם אחר וטענה זו התבררה מאוחר יותר כשקרית ואז הוא הודה שאכן שיקר.

שקלתי את טיעוני הצדדים מכאן ומכאן.

אני מוצא לציין כי מדובר בעורר קטוע רגל אשר לפחות מבחינה פיזית ניתן להתרשם שאין ביכולתו לבצע פעולה של הרמת עגלים או נשיאתם והעמסתם.

כמובן שאין באמור לעיל כדי לקבוע כי לא היה הוא מעורב בעבירת הגניבה, שכן, שותפות לעבירה יכולה להיתכן גם בנסיבות אלה.

אלא שלאמור לעיל יש משמעות לעניין חשש כי העורר ישוב לבצע עבירות מסוג זה בעצמו כיום, אגב ההליך המשפטי, וסבורני כי חשש שכזה, כיום, שעה שמתנהלים נגדו הליכים משפטיים ולאחר ששוחרר למעצר בית מלא בפיקוח של שני ערבים צמודים, נוכח מצבו הגופני כקטוע רגל, הוא נמוך ביותר.

משהגעתי למסקנה זו המבוססת על מגבלותיו הפיזיות וכן הליווי הצמוד שנקבע לו, סבורני כי הדיון במחלוקת בין הצדדים האם מתקיימת עילת מעצר בענייננו, אם לאו, אינו טעון הכרעה לצורך הערר דנן, שהשאלה העיקרית בו האם יש לבטל את מעצר הבית, שכן, ניתן לטעמי לבטל את מעצר הבית תוך קביעת תנאים הדוקים יותר של ערובה ופיקוח אשר יהיה בהם ממילא כדי להשיג את מטרת המעצר, גם ללא קביעה של מעצר בית.

נוכח האמור ומבלי להידרש לשאלת עילת המעצר, אני מורה כי העורר יהיה רשאי לצאת מביתו הן בשעות היום והן בשעות הלילה, אך יהיה מלווה בכל העת על ידי אחד מן הערבים שאושרו על ידי בית משפט קמא. יחד עם האמור, אני מורה כי תנאי השחרור של העורר יהודקו באופן שכל אחד מן הערבים שאושרו לעורר, יחתום על ערבות צד ג' חדשה בסכום העומד על סך של 20,000 ₪, וכן, כי בנוסף להפקדה הכספית שהפקיד העורר בסך של 2,000 ₪, יפקיד סכום כספי נוסף של 5,000 ₪. בכך יהיה כדי להגביר באופן משמעותי את הרתיעה מלשוב ולבצע עבירות.

רק לאחר קיום התנאים הנ"ל, יהיה רשאי העורר לצאת את מעצר הבית במשך כל שעות היממה.

באופן זה תיגרם פגיעה מידתית פחותה יותר בעורר מבלי שהחשש העומד בבסיס עילת המעצר, ככל שהיא קיימת, יתגשם.

המזכירות תמציא העתק ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, ה' אדר תשע"ה, 24 פברואר 2015, בהעדר
הצדדים.